ЗМІСТ

Фамільяр (художній зріз)

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.com.ua**

Про книгу

У задрипаному будиночку на задрипаній вулиці в Мадриді Люсія Котадо тихцем користується магією, щоб полегшити наповнені нескінченними обов’язками посудниці дні. Та виявивши, що незграбна служниця насправді приховує хист до маленьких див, господиня-інтриганка вимагає від Люсії користуватися своїми дарами, щоб забезпечити родині кращий соціальний статус. Те, що починається як проста забавка для шляхтичів, набирає небезпечних обертів, коли дівчина привертає увагу Антоніо Переса, зганьбленого королівського секретаря. Король досі не може оговтатися від поразки, тож готовий скористатися будь-якою перевагою у війні проти англійської королеви-єретички; а Перес не зупиниться ні перед чим, щоб повернути собі монаршу прихильність. Рішуче налаштована покращити власну долю, Люсія поринає до світу пророків та алхіміків, святенників і спекулянтів, де ніколи не вдається провести точну межу між магією, наукою і шахрайством. Утім разом із відомістю зростає й небезпека, що єврейська кров приречe дівчину на переслідування Інквізиції. Доведеться сповна скористатися власною кмітливістю та волею до життя, навіть якщо для цього необхідно буде звернутися по допомогу до Гільєна Сантанхеля, злостивого безсмертного фамільяра, чиї секрети можуть виявитися смертельними для них обох. Детальніше про книгу

Книга «Фамільяр» — це історичне фентезі, сюжет якого відома американська письменниця Лі Бардуґо розгортає на тлі епохи Золотого віку Іспанії. Люсія Котадо — пересічна служниця в домі злостивої господині. Та дещо у її методах впорядкування побутових справ відрізняється від інших: вона використовує магічні здібності, щоб гріти воду, шити, поповнювати запаси картоплі й робити підгорілий хліб смачним.

Коли хазяйка довідається про секрет Люсії, лиха не оминути. У гонінні Інквізиції та небажаній славі дівчині залишатиметься тільки одне — звернутися за допомогою до фамільяра... Рейтинг 3,76 на Goodreads із понад 100 тис. оцінок. Рейтинг 4,3 на Amazon із понад 8,5 тис. оцінок. Номінація Goodreads Choice Award 2024 у категорії Readers' Favourite Fantasy. Суперобкладинка зі світовим оформленням приховує під собою ексклюзивну для українського видання палітурку, а доповнює дизайн ілюстрований зріз. Боротьба за виживання у вирі політичних інтриг

Натхнення для історії «Фамільяр» Лі Бардуґо черпала з буремного минулого свого сімейства: її родину євреїв вислали з Іспанії за часів Інквізиції 1492 року. Тоді, коли привиди заглядали до тексту через плече авторки, Бардуґо

Переглянути та купити книгу на **ridmi.com.ua**

творила абсолютно нетиповий для себе сюжет.

Люсія Котадо — молода кухарка-єврейка на службі в суворої господині. У розпал релігійної нетерпимості дівчина живе, причаївшись у своєму «маленькому світі». Розрадою стає магія: в побуті героїня таємно використовує чаклунство, щоб полегшити виконання справ.

Коли дари Люсії розкриє господиня, то Котадо примусово стане зіркою вечорів, куди все більше й більше гостей прибуватимуть, щоб поглянути на справжню магію в розпал Інквізиції. Справи набувають фатального повороту — і про небезпечні секрети служниці-чаклунки довідується секретар короля...
Дослідження історичної епохи крізь фентезійну історію

Лі Бардуґо вибудовує образ відважної героїні, який стає основою для розвитку масштабної, унікальної історії. У текстовому полотні, повному духу магії й таємниць, знаходиться місце для рефлексій про різні аспекти влади, взаємозв'язки соціальної ієрархії та сексизм, що панував у тій епосі й прирікав жінок на небажане життя. У сюжет книги The Familiar органічно вплітається романтика й відверті сцени, які з'являються з появою Гільєна Сантанхеля — безсмертного чоловіка.
Магічні змагання на тлі безжальної доби

Краса цієї історії — в масштабах, а водночас незмінній увазі авторки до деталей, які додають роману глибини. Магія Люсії живиться джерелами її складної ідентичності: необхідні заклинання дівчина проговорює архаїчною іспанською мовою, змішаною з івритом. Хоча пристрасна історія суперечливого кохання й віднаходить місце на сторінках та порадує поціновувачів незбагненних любовних ліній, однак вістря цього сюжету направлене на тодішній безжальний лад правління та його нелюдяність.

Усім, хто вирішить купити «Фамільяр», відкриється драма, що інтригує з перших речень і продовжуватиме дивувати читачів протягом усіх сторінок. На перетині історичної белетристики й фентезі постав сюжет, який знайомить із зовсім іншою Лі Бардуґо.

Розділ 1

Якби хліб не підгорів, це була б геть інша історія.

Якби кухарчин син напередодні не повернувся додому так пізно, якби кухарка не знала, що він звивався навколо тієї панянки драматургині, якби не лежала без сну, непокоячись за його безсмертну душу й оплакуючи майбутні долі потенційних онуків, якби вона не була така втомлена й неуважна — то хліб не підгорів би й усі подальші лиха могли трапитися в якомусь іншому будинку, а не в Каса-Ордоньйо, на якійсь інший вулиці, а не на Кає-де-Дос-Сантос.

Якби того ранку дон Маріус нахилився, щоб поцілувати дружину в щоку, перш ніж узятися за буденні справи, це була б щасливіша історія. Якби він їй сказав: «Любонько моя, голубонько моя, красуне моя», якби помітив блакитний лазурит у неї у вухах чи квіти, які вона розставила в коридорі, якби дон Маріус не ігнорував дружину, аби якомога швидше поїхати до стаєнь Ернана Саравії, щоб оглянути коней, яких ніколи собі не дозволить, — можливо, донья Валентина не завдала б собі клопоту спускатися на кухню і подальша трагедія натомість стекла б до канави й покотилася б собі до моря. І тоді найбільшим горем стала 6 миска молюсків, що на вигляд були немов пригнічені.

Донью Валентину виховали двійко холодних відсторонених батьків, які до неї мало що відчували, окрім ледь помітного розчарування її непоказною вродою і малою імовірністю знайти гарну партію. Вона й не знайшла. Дон Маріус Ордоньйо володів статками, що танули на очах, землями, де росли неродючі оливкові дерева, і зграбним, але невибагливим будинком на одній із найліпших вулиць у Мадриді. Він був кращим за те, на що Валентина, зі своїм непримітним посагом і ще непримітнішим лицем, могла сподіватися. Що ж до Маріуса, колись він уже був одружений з рудоволосою заможною спадкоємицею, яка за кілька днів після весілля потрапила під бричку й була затоптана на смерть, тож він залишився без дітей і жодної копійки її батьківських грошей.

У день весілля Валентина прикрасила волосся гребенями зі слонової кістки та фатою із золотавого мережива. Дон Маріус, дивлячись у

каламутне дзеркало, підперте до стіни в передпокої, сам здивувався тому нападу жаги, що його охопив, підігрітий, напевно, сповненими надії очима нареченої, а може, і власним відображенням у весільному одязі. Утім, імовірніше, ним рухали п'яні вишні, які він наминав цілий ранок, запихаючи за щоки й повільно ковтаючи, щоб уникати балачок із новоспеченим тестем. Тієї ночі від пристрасті він накинувся на свою наречену, шепочучи їй на вуха вірші, але спромігся лише на кілька незграбних здригань, а тоді йому запаморочилося в голові й він вивернув ті напівпрожовані тільця п'яних вишень на всю шлюбну постіль, яку Валентина протягом довгих тижнів вишивала своїми руками.

У наступні місяці й роки вона майже тужливо згадувала ту ніч, позаяк Маріусове підігріте вишнями завзяття було єдиним виявом пристрасті чи й узагалі інтересу, який він коли-небудь демонстрував. І хай вона направду просто змінила одну позбавлену любові домівку на другу, це не означало, що жінці перестало бракувати любові. Донья Валентина не знала годящого імені для палкого бажання, яке відчувала, і гадки не мала, як його вгамувати, тож заповнювала свої дні, нервуючи нечисленну прислугу невпинними зауваженнями, та й жила собі в неослабному невдоволенні.

Саме тому вона спускалася того ранку на кухню — навіть не раз, а двічі. Кухарка робилася дедалі неуважнішою, відколи стало відомо про одержимість її сина драматургинею Кітерією Ескарсегою, тож донья Валентина неодмінно мусила щоранку перевіряти, як вона там. Того ранку, коли вона спустилася сходами, відчуваючи, як навколо наростає жар, її привітав виразний запах підгорілого хліба, і жінка мало не знепритомніла від утіхи, що має гарний привід добряче побуркотіти.

Але кухарки там не було.

Валентина намірилась її почекати, пітніючи від жару грубки, а гнів у ній люто закипав, породивши красномовну тираду про кухарчине марнотратство, невігластво та й загалом про характер. Зненацька нагорі лунко постукали у двері, а Валентина знала, що то міг бути хтось, кому заманулося побалакати з чоловіком про його оливи. То могло навіть бути запрошення — малоймовірно, звичайно, але годі й самої надії, аби змусити

жінку ворушитися. У Каса-Ордоньйо не було більше нікого, хто відчинив би двері. Чоловік чітко дав зрозуміти: вони не можуть дозволити собі додаткову прислугу, тож Валентині взагалі пощастило, що кухарка й посудниця допомагають поратися з господарством. Нічого не залишалося. тільки відсунути вбік свою лють і потупцяти нагору сходами витираючи рукавом вологе чоло.

Маршуючи сходами назад із запханим до рукава непрочитаним листом від батька, донья Валентина почула, що кухарка з приводу чогось бідкається кругленькій приземкуватій посудниці, яка смерділа сирістю й завжди шпорталася маєтком — якщо не вайлуватими ногами, то допитливим поглядом.

— Агедо, — увірвалася на кухню Валентина, її голос аж вібрував від передчуття порядної гарненької сварки, — поясни мені, чого це ти надумала розбазарювати статки мого чоловіка та мій час, знову спаливши хліб?

Кухарка зиркнула на неї тьмяними набряклими очима, червоними від плачу через дурника сина, а тоді перевела погляд на стіл посеред кухні, куди поставила хліб на чорній пательні.

Ще й не подивившись туди, Валентина збагнула, як шаріється цілим тілом, передчуття власного приниження її накривало, наче несподіваний шторм. Хліб лежав собі золотавою подушечкою на своєму чавунному ложі, з витягнутим вершечком, блискучий, рум'яно-коричневий, ідеально піднятий та ідеально спечений.

Доньї Валентині закортіло перевірити буханку, тицьнути в неї пальцем та оголосити брехухою. Вона бачила цей самий хліб хвилину тому — чорний, зіпсований, з округлою скоринкою, потрісканою від жару. І вона знала, знала, що це не інша хлібина, яку витягнули з грубки на заміну першій, адже впізнала чавунну пательню з трохи пом'ятим краєм.

Це неможливо. Її не було лише кілька хвилин. «Вони влаштували якийсь фокус, — подумала Валентина, — ця дурноверха кухарка й дурноверха кухонна дівка намагаються роздрочити мене, спровокувати й перехитрити». Вона не зробить їм такої приємності.

Рекомендована література

Дари, що зв’язують нас

Тресс зі Смарагдового моря

Ніколи не бреши

О, милий Роме...Книга 2

М'ясник та Чорна Пташка

Вчитель

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ